

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 26. november 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-347/17	<p>A e.a</p> <p>1) Skal bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 5 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004), fortolkes således, at en fjerkræslagtekrop efter udtagning og rengøring ikke må indeholde nogen form for synlig kontaminering? 2) Omfatter bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 5 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004) kontamineringer med fækalier, galde og kroindhold? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004) i så fald fortolkes således, at rengøringen skal ske umiddelbart efter udtagningen, eller må fjernelsen af synlig kontaminering ifølge denne bestemmelse også ske under køling eller partering eller ved pakningen? 4) Må den kompetente myndighed i henhold til bilag I, afsnit I, kapitel II, del D, nr. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 854/2004 af 29. april 2004 om særlige bestemmelser for tilrettelæggelsen af den offentlige kontrol af animalske produkter til konsum (EUT L 139 af 30.4.2004) i forbindelse med kontrollen fjerne slagtekroppe fra slagtelinjen og kontrollere dem ud- og indvendigt samt under fedtvævet for synlig kontaminering? 5) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og der således må restere synlig kontaminering på en fjerkræslagtekrop:</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen</p>	GA	29.11.18

	Hvordan skal bilag III, afsnit II, kapitel IV, nr. 5 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 853/2004 af 29. april 2004 om særlige hygiejnebestemmelser for animalske fødevarer (EUT L 139 af 30.4.2004) i så fald fortolkes? På hvilken måde nås i så fald denne forordnings mål, nemlig at sikre en høj standard for beskyttelsen af folkesundheden?			
C-680/17	<p>Vethanayagam e.a.</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>I. Er visumkodeksens artikel 32, stk. 3, til hinder for, at en referenceperson som den pågældende med hensyn til sagsøgerens visumansøgning i eget navn har en klage- og søgsmålsmulighed over for afslaget på visum?</p> <p>II. Skal repræsentationen, således som den er reguleret i visumkodeksens artikel 8, stk. 4, forstås således, at ansvaret (også) forbliver hos den repræsenterede stat, eller overdrages ansvaret fuldstændigt til den repræsenterende stat således, at den repræsenterede stat ikke længere selv har kompetence?</p> <p>III. Såfremt begge de repræsentationsformer, der omhandles under II, er mulige efter visumkodeksens artikel 8, stk. 4, litra d), medlemsstat skal da anses for at have truffet den endelige afgørelse som omhandlet i visumkodeksens artikel 32, stk. 3?</p> <p>IV. Er en fortolkning af visumkodeksens artikel 8, stk. 4, og artikel 32, stk. [3], hvorefter visumansøgere kun kan anfægte et afslag på deres ansøgninger ved en forvaltningsmyndighed eller ved en ret i den repræsenterende stat og ikke i den stat, som der er søgt om visum til, i overensstemmelse med adgangen til effektive retsmidler i chartrets artikel 47's forstand? Har det betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at den foreskrevne procedure sikrer, at ansøgeren har ret til at blive hørt, at han har ret til en sagsbehandling på et af medlemsstaternes sprog, at størrelsen af forvaltningsafgifter og retsgebyrer for klage- og søgsmålsprocedurer ikke er uforholdsmæssige for ansøgeren, og at der er mulighed for betalt retshjælp? Har det, henset til statens skønsmargen i visumsager, betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, om en schweizisk ret har en sådan viden om den nederlandske situation, at den kan sikre adgangen til effektive retsmidler?</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Mundtlig forhandling	06.12.18
C-591/17	<p>Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF ved at indføre afgift på personbiler via Infrastrukturabgabengesetz (infrastrukturafgiftsloven) af 8. juni 2015 (BGB1. I s. 904), som affattet ved artikel 1 i lov af 18. maj 2017 (BGB1. IS. 1218), og ved at fastsætte en undtagelse for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland, indført i Kraftfahrzeugsteuergesetz (lov om afgift på motorkøretøjer), som affattet ved bekendtgørelse af 26. september 2002 (BGB1. I s. 3818), ved den anden Verkehrsteueränderungsgesetz (lov om ændring af loven om afgift på køretøjer) af 8. juni 2017 (BGB1. I s. 901) og senest ændret ved lov om ændring af</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Skatteministeriet</p> <p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	Mundtlig forhandling	11.12.18

	den anden lov om ændring af loven om afgift på køretøjer af 6. juni 2017 (BGB1. I s. 1493). — Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
T-125/17	BASF Grenzach mod ECHA Påstande: — Annullationssøgsmålet antages til realitetsbehandling. — Afgørelse truffet den 19. december 2016 af Det Europæiske Kemikalieagenturs (ECHA) Klageudvalg vedrørende vurdering af stoffet triclosan i henhold til artikel 46, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1907/2006 (1) (sag nr. A-018-2014) (»triclosan-afgørelsen«) annulleres, for så vidt som Klageudvalget meddelte afslag på sagsøgerens administrative klage og bekræftede rotteforsøget, fiskeforsøget og persistensvurderingen, som ECHA tidligere havde anmodet om, og besluttede, at yderligere oplysninger skal fremlægges inden den 28. december 2018. — ECHA tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Mundtlig forhandling	12.12.18
T-630/15	Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland mod Kommissionen Scandlines Danmark og Scandlines Deutschland har nedlagt påstand om, at Kommissionens statsstøtteafgørelse af 23. juli 2015, der godkendte finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt annulleres. Regeringen har interveneret i sagen til støtte for Kommissionen.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Kammeradvokaten Erhvervsministeriet	Dom	13.12.18
T-631/15	Stena Line Scandinavia mod Kommissionen Stena Line Scandinavia har nedlagt påstand om, at Kommissionens statsstøtteafgørelse af 23. juli 2015, der godkendte finansiering af den faste forbindelse over Femern Bælt annulleres. Regeringen har interveneret i sagen til støtte for Kommissionen.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Kammeradvokaten Erhvervsministeriet	Dom	13.12.18
C-89/18	A (Forelagt af Østre Landsret) I) I et tilfælde, hvor der er indført ”nye restriktioner” for familiesammenføring mellem ægtefæller, der som udgangspunkt strider mod stand still-bestemmelsen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 (den til aftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet knyttede afgørelse nr. 1180 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen), og disse restriktioner begrundes med det af Domstolen i dommen af 12. april 2016 i sag C-561114, Gene, jf. også dommen af 10. juli 2014 i sag C-138/13, Dogan, anerkendte hensyn til ”vellykket integration”, kan da en regel som den danske udlændingelovs § 9, stk. 7 – der blandt andet betyder, at det overordnet er en betingelse for familiesammenføring mellem en person, som er tredjelandstatsborger og har opholdstilladelse i Danmark, og dennes ægtefælle, at parrets tilknytning til Danmark er større end til Tyrkiet – anses for ”begrundet i et tvingende alment hensyn, som er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet”?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	13.12.18

	<p>2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, således at et tilknytningskrav som udgangspunkt anses for egnet til at sikre integrationsformålet. Kan der da, uden at dette strider mod restriktionstesten og proportionalitetskravet:</p> <p>i) anvendes en praksis, hvorefter der, når ægtefællen med opholdstilladelse i medlemsstaten (referencepersonen) først er kommet dertil som 12-13-årig eller senere, ved vurderingen af referencepersonens tilknytning til medlemsstaten lægges betydelig vægt på følgende: om den pågældende enten har haft et længerevarende lovligt ophold i medlemsstaten på ca. 12 år, eller har haft ophold og et fast arbejde i medlemsstaten, som indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og eventuelle kunder på medlemsstatens sprog, og som uden væsentlige afbrydelser har været i mindst 4-5 år, eller har haft ophold og et fast arbejde, som ikke indebærer en væsentlig grad af kontakt og kommunikation med kolleger og kunder på medlemsstatens sprog, uden væsentlige afbrydelser i medlemsstaten i mindst 7-8 år,</p> <p>ii) anvendes en praksis, hvorefter det taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at referencepersonen har bevaret en væsentlig tilknytning til sit hjemland ved at tage på hyppige eller langvarige besøg i hjemlandet, mens korterevarende ferieophold eller skoleophold ikke taler imod en tilladelse,</p> <p>iii) anvendes en praksis, hvorefter det med meget betydelig styrke taler imod opfyldelse af tilknytningskravet, at der foreligger en såkaldt ”gift, skilt og gift igen”-situation.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces-skridt	Dato
T-458/17	<p>Shindler m.fl. mod Rådet</p> <p>Påstande: —Annullation af afgørelse (EU, Euratom) XT 21016/17 samt af bilaget til denne afgørelse, XT 21016/17, ADD 1 REV 2, truffet af Rådet for Den Europæiske Union den 22. maj 2017, om bemyndigelse til at indlede forhandlinger med Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland med henblik på indgåelse af en aftale om betingelserne for dennes udtrædelse af EU. — heraf følger:</p> <p>— Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder advokatombkostninger på 5 000 EUR — der tages ethvert forbehold og navnlig for, at SCP CORNILLE POUYÄNNE, advokater ved Barreau de Bordeaux, fremsætter alle de bemærkninger, der kan være nyttige, på retsmødet fastsat af Den Europæiske Unions Ret.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	26.11.18
C-545/17	<p>Pawlak</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, sammenholdt med artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT 1998, L 15, s. 14 med senere ændringer, polsk særudgave, kapitel 6, bind 3, s. 71) fortolkes således, at en ordning i den nationale procesret som den i artikel 165, stk. 2, i lov af 17. november 1964 – retsplejeloven (konsolideret affattelse: DZ. U. af 2016, pos. 1822 med senere ændringer, herefter »k.p.c.«), hvorefter kun indlevering af et procesdokument på et nationalt postkontor, der drives af en udpeget virksomhed, dvs. en befordringspligtig virksomhed, skal sidestilles med indgivelse af det pågældende dokument til retten, mens dette ikke gælder for indlevering af et procesdokument på et nationalt postkontor, der drives af en anden befordringspligtig virksomhed, som ikke er en udpeget virksomhed, udgør en særret? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at fordele for en udpeget virksomhed som følge af, at denne i strid med artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF er blevet tildelt en særret, skal udvides til at omfatte de øvrige postbefordrende virksomheder med den følge, at indleveringen af et procesdokument på et postkontor, der drives af en anden befordringspligtig virksomhed, som ikke er en udpeget virksomhed, skal sidestilles med indgivelse af det pågældende dokument til retten, på grundlag af principper, der svarer til principperne fra Den Europæiske Unions Domstols dom af 21. juni 2007 i de forenede sager C-231/06 – C-233/06, Jonkman (ECLI:EU:C:2007:373)? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF sammenholdt med artikel 4, stk. 3, TEU fortolkes således, at en procesdeltager, der repræsenterer en medlemsstat, kan påberåbe sig, at en national bestemmelse som k.p.c.'s artikel 165, § 2, er uforenelig med artikel 7, stk. 1, første punktum, i direktiv 97/67/EF?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	27.11.18

Forenede præjudicielle sager C-262/17, C-263/17 og C-273/17	<p>Solvay Chimica Italia m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: I) Skal bestemmelserne i direktiv 2009/72/EF, og i særdeleshed artikel 3, stk. 5 og 6, samt artikel 28, fortolkes således, at et system oprettet og drevet af en privat aktør, som et begrænset antal produktions- og forbrugsenheder er tilkoblet, og der selv er tilkoblet det offentlige net, nødvendigvis udgør et elektricitetsnet og således et »distributionssystem« som omhandlet i direktivet, uden mulighed for fra denne klassificering at undtage private systemer med sådanne karakteristika, der blev oprettet inden direktivets ikrafttræden og oprindeligt var bestemt til egenproduktion? II) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, består den eneste mulighed i henhold til direktivet for at tage højde for de særlige forhold med hensyn til et privat elektricitetsnet da i, at dette net henhører under kategorien af lukkede distributionssystemer som omhandlet i direktivets artikel 28, eller kan den nationale lovgiver fastsætte en anden kategori af distributionssystemer, som er omfattet af en forenklet regulering, der adskiller sig fra reguleringen af lukkede distributionssystemer? III) Uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål, skal direktivet da fortolkes således, at de i artikel 28 omhandlede lukkede distributionssystemer under alle omstændigheder har pligt til at tillade tilkobling af tredjeparter? IV) Uanset besvarelsen af de foregående spørgsmål, kan den nationale lovgiver på grundlag af klassificeringen af et privat elektricitetsnet som et lukket distributionssystem som omhandlet i artikel 28 i direktiv 2009/72/EF da med hensyn til dette system fastsætte alene de undtagelser fra de almindelige bestemmelser om distributionssystemer, som udtrykkeligt er nævnt i direktivets artikel 28 og artikel 26, stk. 4, eller kan eller skal medlemsstaten – i lyset af 29. og 30. betragtning til direktivet – da fastsætte yderligere undtagelser fra anvendelsen af de almindelige bestemmelser om distributionssystemer med henblik på varetagelse af de i ovenstående betragtninger angivne formål? V) Såfremt Domstolen måtte finde, at en medlemsstat kan eller skal indføre bestemmelser, som tager højde for de særlige forhold med hensyn til lukkede distributionssystemer, er bestemmelserne i direktiv 2009/72/EF – og i særdeleshed 29. og 30. betragtning hertil, artikel 15, stk. 7, artikel 37, stk. 6, litra b), og artikel 26, stk. 4 – da til hinder for nationale bestemmelser, såsom de i den foreliggende sag relevante, hvorefter lukkede distributionssystemer omfattes af bestemmelser om lastfordeling og adskillelse, som er identiske med reguleringen af offentlige net, og som med hensyn til generelle omkostninger forbundet med el-systemet fastsætter, at betaling af de respektive afgifter delvis skal stå i rimeligt forhold til elektricitetsforbruget inden for det lukkede system?</p>	Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energi styrelsen	Dom	28.11.18
C-328/17	<p>Amt Azienda Trasporti e Mobilità e.a.</p> <p>Sagen vedrører: »Er artikel 1, stk. 1, 2 og 3, og artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 89/665/EØF om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge og anlægskontrakter til hinder for en national lovgivning, der foreskriver, at det alene er de økonomiske aktører, der har ansøgt om at deltage i en udbudsprocedure, som kan anfægte betingelserne i denne udbudsprocedure, og så tilfælde af, at det gøres gældende, at udbudsbetingelserne</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	28.11.18

	principielt gjorde det meget usandsynligt, at den økonomiske operatør ville blive tildelt kontrakten?»			
C-600/16 P	<p>National Iranian Tanker Company mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande:—Retten dom af 14. september 2016 i National Iranian Tanker Company mod Rådet for Den Europæiske Union (sag T-207/15) ophæves. — Der træffes afgørelse i sagen, herunder navnlig: — Rådets afgørelse (FUSP) 2015/236 af 12. februar 2015 (1) og Rådets gennemførelsesforordning (BU) 2015/230 af 12. februar 2015 (2) annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten.—Subsidiært fastslås det, at (a) Artikel 20, stk. 1, litra c), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 (3) (som ændret) og (b) artikel 23, stk. 2, litra d), i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 (4) (som ændret) er uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de Ender anvendelse over for appellanten. — Indstævnte dipligtes at betale sagens omkostninger i nærværendesag og omkostningerne afholdt i første instans.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	29.11.18
C-235/17	<p>Europa-Kommissionen mod Ungarn</p> <p>Påstande: Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 og artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet det har vedtaget retsfor skrifter, der begrænser brugsretten over dyrkningsarealer. —Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.11.18
C-411/17	<p>Inter-Environnement Wallonie og Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 2, stk. 1-3, 6 og 7, artikel 3, stk. 8, artikel 5 og artikel 6, stk. 1, i Espookonventionen om vurdering af virkningerne på miljøet på tværs af landegrænserne og punkt 2 i appendiks I hertil fortolkes i overensstemmelse med præciseringerne i Background note on the application of the Convention to nuclear energy-related activities og Good practice recommendations on the application of the Convention to nuclear energy-related activities? 2. Kan Espookonventionens artikel 1, nr. ix), hvori begrebet »kompetent myndighed« defineres, fortolkes således, at lovgivningsmæssige retsakter såsom loi du 28 juin 2015 modifiant la loi du 31 janvier 2003 sur la sortie progressive de l'énergie nucléaire à des fins de production industrielle d'électricité afin de garantir la sécurité d'approvisionnement sur le plan énergétique (lov af 28.6.2015 om ændring af lov af 31.1.2003 om udfasning af kerneenergi til industriel elproduktion med henblik på at garantere forsynings sikkerheden på energiområdet[, herefter »loven af 28. juni 2015«]) udelukkes fra denne konventions anvendelsesområde, navnlig henset til de forskellige undersøgelser og høringer, der blev iværksat i forbindelse med vedtagelsen af denne lov? 3. a) Skal Espookonventionens artikel 2-6 fortolkes således, at de finder anvendelse forud for vedtagelsen af en lovgivningsmæssig retsakt såsom [loven af 28. juni 2015], som i artikel 2 udskyder tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? b) Skal spørgsmålet i litra a) besvares forskelligt alt efter, om det vedrører Doel 1- eller Doel 2-værket, da det for det førstnævnte værk er nødvendigt at vedtage forvaltningsakter for at gennemføre den nævnte</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen	GA	29.11.18

	<p>lov af 28. juni 2015? c) Kan den nationale elforsyningsikkerhed udgøre et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at fravige eller suspendere Espookonventionens artikel 2-6? 4. Skal artikel 2, stk. 2, i Århuskonventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet fortolkes således, at lovgivningsmæssige retsakter såsom [loven af 28. juni 2015] udelukkes fra denne konventions anvendelsesområde henset til de forskellige undersøgelser og høringer, der blev iværksat i forbindelse med vedtagelsen af denne lov? 5. a) Skal Århuskonventionens artikel 2 og 6 samt bilag I hertil, navnlig henset til »Maastricht Recommendations on Promoting Effective Public Participation in Decision-making in Environmental Matters«, der vedrører en trinvis beslutningsproces, fortolkes således, at de finder anvendelse forud for vedtagelsen af en lovgivningsmæssig retsakt såsom [loven af 28. juni 2015], som i artikel 2 udskyder tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? b) Skal spørgsmålet i litra a) besvares forskelligt alt efter, om det vedrører Doel 1- eller Doel 2-værket, da det for det førstnævnte værk er nødvendigt at vedtage forvaltningsakter for at gennemføre den nævnte lov af 28. juni 2015? c) Kan den nationale elforsyningsikkerhed udgøre et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at fravige eller suspendere Århuskonventionens artikel 2 og 6? 6. a) Skal artikel 1, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og punkt 13, litra a), i bilag II hertil, eventuelt sammenholdt med Espoo- og Århuskonventionerne, fortolkes således, at de finder anvendelse på udskydelsen af tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på et kernekraftværk, hvilket – som det er tilfældet her – indebærer store investeringer og opgradering af sikkerheden for kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? b) Såfremt spørgsmålet i litra a) besvares bekræftende, skal artikel 2-8 og artikel 11 i direktiv 2011/92/EU samt bilag I, II og III hertil da fortolkes således, at de finder anvendelse forud for vedtagelsen af en lovgivningsmæssig retsakt såsom [loven af 28. juni 2015], som i artikel 2 udskyder tidspunktet for nedlukning og indstilling af den industrielle elproduktion på kernekraftværkerne Doel 1 og Doel 2? [...].9. Hvis den nationale ret på grundlag af svarene på ovenstående præjudicielle spørgsmål konkluderer, at den anfægtede lov tilsidesætter en af forpligtelserne i de nævnte konventioner eller direktiver, og den nationale elforsyningsikkerhed ikke kan udgøre et tvingende alment hensyn, der gør det muligt at fravige disse forpligtelser, kan den da opretholde virkningerne af loven af 28. juni 2015 for at undgå retlig usikkerhed og gøre det muligt at opfylde de forpligtelser til vurdering af miljøvirkninger og offentlig deltagelse, der følger af de nævnte konventioner eller direktiver?</p>			
C-582/17 og C-583/17	<p>H. m.fl Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	29.11.18

	180) fortolkes således, at kun den medlemsstat, hvor ansøgningen om international beskyttelse blev indgivet første gang, skal afgøre, hvilken medlemsstat, der er ansvarlig, med den konsekvens, at en udlænding kun i denne medlemsstat i henhold til Dublinforordningens artikel 27 kan gøre gældende for domstolene, at der er sket en ukorrekt anvendelse af et af de ansvarlighedskriterier, der er omhandlet i Dublinforordningens kapitel III, herunder artikel 9 ^o 2. I hvilket omfang har det ved besvarelsen af det første spørgsmål betydning, at der i den stat, hvor udlændingen første gang har indgivet ansøgningen om international beskyttelse, allerede er truffet en afgørelse vedrørende denne ansøgning, eller at udlændingen har trukket ansøgningen tilbage for tidligt?			
C-617/17	Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie 1) Kan artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at anvendelsen af ne bis in idem-princippet ikke kun forudsætter, at lovovertræderen og de faktiske omstændigheder er identiske, men også at det beskyttede retsgode er identisk? 2) Skal artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1), sammenholdt med artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at EU-retlige og nationale konkurrenceregler, som af en medlemsstats konkurrencemyndighed anvendes parallelt, beskytter det samme retsgode?	Udenrigsministeriet	GA	29.11.18
C-635/17	E. 1) Har Domstolen henset til artikel 3, stk. 2, litra c), i direktiv 2003/86/EF og Nolan-dommen (ECLI:EU:C:2012:638), kompetence til at besvare præjudicielle spørgsmål fra en nederlandsk ret om fortolkningen af direktiv 2003/86/EF i en retssag vedrørende opholdstilladelse til et familiemedlem til en person, der har fået subsidiær beskyttelse, såfremt dette direktiv i nederlandsk ret er blevet erklæret direkte og ubetinget anvendeligt på personer, der har fået subsidiær beskyttelse? (jf. forelæggelsesafgørelsen af 21.6.2017 fra afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1609, registreret ved Domstolen under sagsnummer C-380/17). 2) Skal artikel 11, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for at afslå en ansøgning fra en flygtning om familiesammenføring udelukkende af den grund, at flygtningen ikke har vedlagt sin ansøgning nogen officiel dokumentation for den familiemæssige tilknytning, eller skal artikel 11, stk. 2, i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at denne bestemmelse alene er til hinder for at afslå en ansøgning fra en flygtning om familiesammenføring udelukkende af den grund, at flygtningen ikke har vedlagt sin ansøgning nogen officiel dokumentation for den familiemæssige tilknytning, såfremt flygtningen har givet en plausibel forklaring på den omstændighed, at han ikke har fremlagt denne dokumentation, og på hans udtalelse om, at han endnu ikke kan fremlægge denne dokumentation?	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	29.11.18
T-459/16	Spanien mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/1059 af 21. juni om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	29.11.18

	(EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, for så vidt som den vedrører Kongeriget Spanien med hensyn til en række realstøtteforanstaltninger, hvorved 262 887 429,57 EUR udelukkes. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-720/16	ARFEA mod Kommissionen Påstande: — Annulatio af Europa-Kommissionens afgørelse af 10. juni 2016 om statsstøtte SA.38132 (2015/c) (ex 2014/NN) — yderligere kompensation for forpligtelser til offentlig tjeneste til ARFEA og om fornødent af enhver sammenhængende og/eller forudgående akt i relation til den anfægtede afgørelse.— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	29.11.18
C-60/18	Tallinna Vesi 1. Skal artikel 6, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver fortolkes således, at en national retsakt er i overensstemmelse med denne bestemmelse, når det fremgår af retsakten, at såfremt der ikke på EU-plan er blevet fastlagt kriterier for affaldsfasens ophør for visse særlige former for affald, afhænger affaldsfasens ophør af, om der for en konkret type affald er blevet fastlagt kriterier i en national, almengyldig retsakt? 2. Indrømmer artikel 6, stk. 4, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver affaldsindehaveren ret til at anmode om, at den kompetente myndighed eller en domstol i en medlemsstat – såfremt der ikke på EU-plan er blevet fastlagt kriterier for affaldsfasens ophør for visse særlige former for affald – træffer bestemmelse om affaldsfasens ophør i overensstemmelse med relevant retspraksis fra Den Europæiske Unions Domstol, uanset om der for så vidt angår en konkret type affald er blevet fastlagt kriterier i en national, almengyldig retsakt?	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	29.11.18
C-378/17	The Minister for Justice and Equality & Commissioner of the Garda Síochána Når a) et ved oprettet ved lov nationalt organ, og som har fået tildelt en generel kompetence til bl.a. at sikre håndhævelse af EU-retten på et bestemt område, og b) national ret foreskriver, at et sådant organ ikke har kompetence inden for en begrænset kategori af sager, hvor et effektivt retsmiddel indebærer, at national lovgivning ikke finder anvendelse på grundlag af national ret eller EU-retten, og c) passende nationale retter har kompetence til at afsige enhver passende kendelse, hvorefter national lovgivning ikke finder anvendelse, hvilket er påkrævet for at sikre overholdelse af den pågældende EU-retlige foranstaltning, har kompetence til at behandle sager, hvori et sådant retsmiddel er nødvendigt, har kompetence i sådanne sager til at foranstalte ethvert retsmiddel krævet i EU-retten, og hvor det af retterne foranstaltede retsmiddel i overensstemmelse med Domstolens praksis er blevet bedømt som værende i overensstemmelse med ækivalens- og effektivitetsprincippetskal det ved lov oprettede organ da ikke desto mindre anses for at have kompetence til at behandle en klage over, at national lovgivning tilsidesætter	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	04.12.18

	relevant EU-ret, og hvis klagen tages til følge, undlade at anvende lovgivningen, uanset at national ret i alle sager, der vedrører anfægtelser af lovgivningens gyldighed af en grund, og som kræver, at lovgivningen ikke skal anvendes, tildeler kompetencen til en ret, der er oprettet i henhold til forfatningen, snarere end til det pågældende organ?			
T-725/15	Chemtura Netherlands mod EFSA Påstande: — Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold. — Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritets (»EFSA«) afgørelse af 10. december 2015 om offentliggørelse af visse dele af EFSA's konklusioner vedrørende fagfællebedømmelsen af evalueringen af godkendelsen af aktivstoffet diflubenzuron med hensyn til metabolitten PCA — i forhold til hvilken sagsøgeren havde krævet fortrolig behandling i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (EUT 2009 L 309, s. 1) — annulleres. — Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	04.12.18
C-341/17 P	Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom afsagt af Retten den 30. marts 2017 i sag T-112/15, ophæves, for så vidt som Europa-Kommissionen blev frifundet i Den Helleniske Republiks søgsmål. — Den Helleniske Republiks søgsmål anlagt den 2. marts 2015 antages til realitetsbehandling. — Kommissionens afgørelse 2014/950/EU af 19. december 2014 annulleres, for så vidt som visse udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt inden for sektoren for arealrelateret støtte, udelukkes fra EU-finansiering for ansøgningsåret 2008, svarende til: — a) 10 % af de samlede udgifter, der blev afholdt for støtte relateret til græsarealer. — b) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt til tilknyttet tillægsstøtte — c) 5 % af de samlede udgifter, der blev afholdt i sektoren for udvikling af landdistrikterne. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	05.12.18
C-473/17 og C-546/17	DISA Gas 1. I lyset af den retspraksis, som er fastslået i Federutility-sagen [dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol den 20.4.2010 (C-265/08)], er fastsættelse af en maksimumspris på flydende gas på flaske, der tilsigter at beskytte socialt udsatte brugere, da forenelig med denne retspraksis og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, når mindst én af de tre herunder opregnede omstændigheder foreligger?— foranstaltningen finder generel anvendelse for alle forbrugere og på ubestemt tid »så længe konkurrencebetingelserne på dette marked ikke anses for at være tilstrækkelige«— foranstaltningen allerede har været gældende i mere end [1]8 år— foranstaltningen kan medvirke til, at der varigt opretholdes en ringe konkurrence, idet den udgør en hindring for nye operatørers adgang til markedet 2. I lyset af den retspraksis, som er fastslået i den nævnte Federutility-sag [dom afsagt af	Energistyrelsen	GA	05.12.18

	Den Europæiske Unions Domstol den 20.4.2010 (C-265/08)], er det da foreneligt med denne og i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet at pålægge den dominerende operatør på et bestemt geografisk område en forpligtelse til at foretage levering til husstandene af flydende gas på flaske med det formål at beskytte socialt udsatte brugere eller brugere, som er bosat i svært tilgængelige områder, når mindst én af de tre under det første spørgsmål opregnede omstændigheder foreligger?			
T-875/16	Falcon Technologies International mod Kommissionen Påstande: — Kommissionen tilpligtes at fremlægge den endelige rapport.— Den anfægtede afgørelse annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	05.12.18
T-152/17	Sumner mod Kommissionen Påstande: — Annullation af afslaget af 10. januar 2017 fra generalsekretæren på vegne af Kommissionen, meddelt den 17. januar 2017, på at give sagsøgeren aktindsigt i de ansøgninger, der er indgivet af en af parterne i den verserende retssag vedrørende Irlands angivelige tilsidesættelse af arbejdstidsdirektivet.	Miljø- og Fødevarerministeriet Udenrigsministeriet	Dom	05.12.18
T-312/17	Campbell mod Kommissionen Påstande: — Kommissionens afgørelse af 7. april 2017, hvorved sagsøgeren fik afslag på aktindsigt i dokumenter vedrørende en traktatbrudsprocedure indledt mod Litauen på grund af angivelig manglende implementering af direktiv 2010/64/EU, annulleres.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	05.12.18
C-24/17	Österreichischer Gewerkschaftsbund 1.1. Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorved en (med hensyn til medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år) aldersdiskriminerende lønordning erstattes med en ny lønordning, men overførslen af de allerede ansatte til den nye lønordning sker ved, at den nye lønordning sættes i kraft med tilbagevirkende kraft fra stamlovens ikrafttrædelse, men den første indplacering i den nye lønordning retter sig efter den faktisk udbetalte løn i henhold til den gamle lønordning for en bestemt overførselsmåned (februar 2015), således at den hidtidige aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsat har effekt? 1.2. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares bekræftende: Skal EU-retten, navnlig artikel 17 i direktiv 2000/78/EF, fortolkes således, at allerede ansatte, som i den gamle lønordning blev diskrimineret med hensyn til medregningen af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år, skal have en økonomisk kompensation, hvis denne aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsætter også efter overførslen til den nye lønordning? 1.3. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares benægtende: Skal EU-retten, navnlig chartrets artikel 47, fortolkes således, at den heri forankrede grundlæggende ret til effektiv retsbeskyttelse er til hinder for en national ordning, hvorefter den gamle diskriminerende lønordning ikke længere skal finde anvendelse i	Justitsministeriet	GA	06.12.18

	<p>verserende og fremtidige sager, og overførslen af allerede ansattes løn til den nye lønordning alene retter sig efter den beregnede eller udbetalte løn for overførselsmåneden?</p> <p>2. Skal EU-retten, navnlig artikel 45 TEUF, artikel 7, stk. 1, i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen og chartrets artikel 20 f., fortolkes således, at den er til hinder for en ordning, hvorefter tidligere tjenesteperioder for en kontraktansat – i et ansættelsesforhold hos en regional eller kommunal enhed i en medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, Republikken Tyrkiet eller Det Schweiziske Forbund, hos en EU-enhed eller hos en mellemstatslig enhed, som Østrig er tilsluttet, og lignende kan medregnes fuldt ud, – i et ansættelsesforhold hos en anden arbejdsgiver kun kan medregnes ved udøvelse af en relevant erhvervsaktivitet eller en relevant forvaltningspraktik med op til i alt højst ti år?</p>			
C-305/17	<p>FENS</p> <p>1. Skal artikel 30 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse såsom § 12, stk. 9, i Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 317/2007 Z. z., ktorým sa ustanovujú pravidlá pre fungovanie trhu s elektrinou (forordning nr. 317/2007 fra Den Slovakiske Republiks regering om regler for elektricitetsmarkedets funktion) [herefter »forordningen«], som indfører en særlig afgift ved udførsel af elektricitet fra Den Slovakiske Republiks område uden at sondre mellem, hvorvidt udførslen af elektricitet fra det slovakiske område sker til EU-medlemsstaterne eller til tredjelande, såfremt eksportøren af elektriciteten ikke beviser, at den udførte elektricitet er blevet indført til Den Slovakiske Republiks område, dvs. en afgift, som kun pålægges elektricitet, som er fremstillet på Den Slovakiske Republiks område og udført herfra? 2. Udgør en afgift som den i henhold til bestemmelsen i [forordningens] § 12, stk. 9 indførte, dvs. en afgift, som kun pålægges elektricitet, som både er fremstillet i Den Slovakiske Republik og udført fra Den Slovakiske Republiks område, uden at sondre mellem udførsel til tredjelande og udførsel til EU-medlemsstaterne, endvidere en afgift med tilsvarende virkning som en told som omhandlet i artikel 28, stk. 1, TEUF? 3. Er en national bestemmelse såsom [forordningens] § 12, stk. 9, forenelig med princippet om frie varebevægelser i artikel 28 TEUF?</p>	Energistyrelsen	Dom	06.12.18
C-494/17	<p>Rossato</p> <p>– Skal § 5, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af bestemmelserne i artikel 1, stk. 95, 131 og 132, i den italienske stats lov nr. 107/2015, som fastsætter stabilisering af ansættelsesforholdene for tidsbegrænset ansatte lærere med hensyn til fremtiden, uden tilbagevirkende kraft og uden erstatning for tab, i deres egenskab af foranstaltninger, der er forholdsmæssige, tilstrækkeligt effektive og afskrækkende, således at det sikres, at rammeaftalens regler har fuld gennemslagskraft, og der samtidig hindrer tilsidesættelse af rammeaf-</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	06.12.18

	talen som følge af misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter med hensyn til tiden inden den periode, som omfattes af disse reglers virkninger?			
T-22/17	Portugal mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/2018 af 15. november 2016 (EUT 2016, L 312, s. 26) om udelukkelse fra EU-fmansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har affiollet inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbmgsfond for Udvikling af Landdistrikterne (LFUL), annulleres, for så vidt der i denne afgørelse udelukkes udgifter på 1 990 810,30 EUR vedrørende udgifter, som Portugal har anmeldt ved foranstaltning »Udvikling af landdistrikter, ELFUL-investeringer private støttemodtagere« for regnskabsårene 2010, 2011, 2012, 2013 og 2014. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	06.12.18
C-629/17	J. Portugal Ramos Vinhos Skal udtrykket »angivelser, der i omsætningen kan tjene til at betegne andre egenskaber ved varen eller præstationen af tjenesteydelsen«, i artikel [3], stk. 1, litra c), i direktiv 2008/95/EF, når det anvendes i forbindelse med undersøgelsen af, om tegn eller angivelser, der ønskes anvendt med henblik på at betegne vinprodukter, kan registreres, fortolkes således, at dette udtryk omfatter begrebet »adega« [vinkælder] som et udtryk, der almindeligvis bruges for at identificere de installationer og lokaler, hvor fremstillingen af denne type varer foregår, i ordbestanddele, der anvendes som varemærke, og som omfatter et beskyttet geografisk navn som oprindelsesbetegnelse for vin, og også tilfælde, hvor dette begreb (adega) er en af de ordbestanddele, der udgør firmanavnet på den juridiske person, der ønsker registrering af varemærket?	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	06.12.18
C-675/17	Preindl Indebærer direktivets [2005/36] artikel 21, 22 og 24, at en medlemsstat, hvor der består en pligt til at følge en uddannelse på fuld tid, og hvor der som følge heraf gælder et forbud mod, at personer kan være optaget på to videregående uddannelser samtidigt, automatisk skal anerkende uddannelsesbeviser, som i oprindelsesmedlemsstaten derimod er opnået samtidigt eller i løbet af perioder, som delvist overlapper hinanden? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, kan direktivets artikel 22, litra a), og artikel 21 da fortolkes således, at myndigheden i den medlemsstat, hvor der ansøges om anerkendelse, alligevel har lov til at efterprøve betingelsen om, at denne uddannelse med hensyn til den samlede varighed, niveauet og kvaliteten svarer til heltidsuddannelsen?	Uddannelses- og Forskningsministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	06.12.18
C-136/17	G.C. e.a 1) Henset til en søgemaskineudbyders specifikke ansvar, kompetencer og muligheder finder det forbud mod at behandle oplysninger henhørende under artikel 8, stk. 1 og 5, i direktiv af 24. oktober 1995, der gælder for andre registeransvarlige med de i denne tekst fastsatte undtagelser, tillige anvendelse på denne søgemaskineudbyder i sin egenskab af registeransvarlig for den behandling, som søgemaskinen udgør?	Justitsministeriet Datatilsynet Digitaliseringsstyrelsen Erhvervsstyrelsen	GA	11.12.18

	<p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: – Skal bestemmelserne i artikel 8, stk. 1 og 5, i direktiv af 24. oktober 1995 fortolkes således, at det forbud mod at behandle oplysninger henhørende under disse bestemmelser, der således gælder for en søgemaskineudbyder med de i dette direktiv fastsatte undtagelser, forpligter denne til konsekvent at efterkomme anmodninger om at fjerne links til websider, der behandler sådanne oplysninger?– Hvorledes skal – ud fra et sådant perspektiv – undtagelserne i artikel 8, stk. 2, litra a) og e), i direktiv af 24. oktober 1995 fortolkes, når de finder anvendelse på en søgemaskineudbyder, henset til dennes specifikke ansvar, kompetencer og muligheder? Kan en søgemaskineudbyder navnlig nægte at efterkomme en anmodning om at fjerne links, når denne konstaterer, at de omhandlede links fører til indhold, der, skønt det indbefatter oplysninger henhørende under de i artikel 8, stk. 1, opregnede kategorier, tillige er omfattet af anvendelsesområdet for de undtagelser, der er fastsat i samme artikels stk. 2, bl.a. litra a) og e)? – Skal bestemmelserne i direktiv af 24. oktober 1995 ligeledes fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, når de links, som anmodes fjernet, fører til behandlinger af personoplysninger, der udelukkende finder sted i journalistisk øjemed eller med henblik på kunstnerisk eller litterær virksomhed, og hvorved der derfor i henhold til artikel 9 i direktiv af 24. oktober 1995 kan indsamles og behandles oplysninger henhørende under de kategorier, som er nævnt i dette direktivs artikel 8, stk. 1 og 5, – af denne grund kan nægte at efterkomme en anmodning om at fjerne links?</p> <p>[...]</p>			
C-507/17	<p>Google</p> <p>1) Skal »retten til at få fjernet links« som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i dom af 13. maj 2014 på grundlag af artikel 12, litra b), og artikel 14, litra a), i direktiv 95/46 af 24. oktober 1995 fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, når denne efterkommer en anmodning om at få fjernet links, skal foretage denne fjernelse af links fra alle domænenavnene i dennes søgemaskine, således at de omtvistede links ikke længere kommer frem, uanset hvorfra søgningen foretages på det navn, der søges slettet, herunder uden for det territoriale anvendelsesområde for direktiv 95/46 af 24. oktober 1995? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal »retten til at få fjernet links«, som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i den førnævnte dom, da fortolkes således, at en søgemaskineudbyder alene er forpligtet til, når denne efterkommer en anmodning om fjernelse af links, at fjerne de omtvistede links fra resultaterne af en søgning foretaget på det navn, der ønskes slettet, fra det domænenavn, der svarer til den stat, hvorfra anmodningen antages at hidrøre, eller mere generelt er forpligtet til at fjerne de pågældende links fra de domænenavne i søgemaskinen, der svarer til de nationale ekstensioner af denne søgemaskine i alle Den Europæiske Unions medlemsstater? 3) I tillæg til forpligtelsen i spørgsmål 2) skal »retten til at få fjernet links«, således som fastslået af Den Europæiske Unions Domstol i den førnævnte dom, fortolkes således, at en søgemaskineudbyder, der efterkommer en anmodning om fjernelse af links, er forpligtet til ved hjælp af teknikken »geoblokering« at fjerne de</p>	<p>Justitsministeriet Datatilsynet Digitaliseringsstyrelsen Erhvervsstyrelsen</p>	GA	11.12.18

	omtvistede resultater af en søgning foretaget på den pågældendes navn fra en IP-adresse, der antages at være lokaliseret i den stat, hvor den person, der har »ret til at få fjernet links«, er bosat, eller mere generelt er forpligtet til at fjerne de omtvistede søgeresultater fra en IP-adresse, der antages at være lokaliseret i en hvilken som helst af de medlemsstater, der er omfattet af direktiv 95/46 af 24. oktober 1995, uafhængigt af hvilket domænenavn den internetbruger, der udfører søgningen, anvender?			
T-476/17	<p>Pelham e.a.</p> <p>1) Foreligger der et indgreb i eneretten for en fremstiller af fonogrammer til reproduktion af hans fonogram i henhold til artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF, når meget små lyd-bidder udtages af hans fonogram og overføres til et andet fonogram? 2) Er et fonogram, som indeholder meget små lyd-bidder, der er overført fra et andet fonogram, i henhold til artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF et eksemplar af det andet fonogram? 3) Kan medlemsstaterne indføre en bestemmelse, der – som bestemmelsen i § 24, stk. 1, i Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz (lov om ophavsret og beslægtede rettigheder, herefter »UrhG«) – præciserer, at beskyttelsen af fremstilleren af fonogrammens eneret til reproduktion [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF] og spredning [artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] af hans fonogram er begrænset immanent på den måde, at et selvstændigt værk, som er skabt ved fri benyttelse af hans fonogram, må udnyttes uden hans samtykke? 4) Bliver et værk eller en anden frembringelse som omhandlet i artikel 5, stk. 3, litra d), i direktiv 2001/29/EF benyttet til brug for citater, hvis det ikke fremgår, at der benyttes et fremmed værk eller en fremmed anden frembringelse? 5) Giver de EU-retlige bestemmelser om fremstilleren af fonogrammens ret til reproduktion og spredning [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF og artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] og undtagelserne fra eller begrænsningerne af disse rettigheder (artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 2001/29/EF og artikel 10, stk. 2, første punktum, i direktiv 2006/115/EF) et spillerum med hensyn til gennemførelsen i national ret? 6) På hvilken måde skal der ved fastlæggelsen af omfanget af beskyttelsen af fremstilleren af fonogrammens eneret til reproduktion [artikel 2, litra c), i direktiv 2001/29/EF] og spredning [artikel 9, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/115/EF] af hans fonogram og rækkevidden af undtagelserne fra eller begrænsningerne af disse rettigheder (artikel 5, stk. 2 og 3, i direktiv 2001/29/EF og artikel 10, stk. 2, første punktum, i direktiv 2006/115/EF) tages hensyn til de grundlæggende rettigheder i EU's charter om grundlæggende rettigheder?</p>	Kulturministeriet	GA	12.12.18
T-498/14	<p>Deutsche Umwelthilfe mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens afgørelse annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljøstyrelsen	Dom	12.12.18
T-722/15 T-723/15 T-724/15	<p>Interessengemeinschaft privater Milchverarbeiter Bayerns mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som det deri— i artikel 1 fastslås, at Tyskland i forbindelse</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.12.18

	med de i Bayern gennemførte mælke kvalitetskontroller under tilsidesættelse af artikel 108, stk. 3, TEUF har tildelt statsstøtte til fordel for de berørte mejerivirksomheder i Bayern, og at denne støtte har været uforenelig med det indre marked siden 1. januar 2007 — i artikel 2-4 bestemmes, at støtten skal tilbagesøges med renter hos støttemodtagerne. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
C-298/17	<p>France Télévisions</p> <p>1) Er den omstændighed, at en virksomhed tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet, i sig selv tilstrækkelig til, at denne skal anses for en virksomhed, som udbyder elektroniske kommunikationsnet, der anvendes til transmission af radio- og tv-udsendelser til offentligheden i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, kan en medlemsstat da, uden at tilsidesætte direktivet eller andre EU-retlige regler, indføre en forpligtelse til transmission af radio- eller tv-programmer, der samtidig påhviler såvel virksomheder, som driver elektroniske kommunikationsnet, som virksomheder, der ikke driver sådanne net, men tilbyder at vise tv-programmer via streaming eller direkte over internettet? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan medlemsstaterne da for så vidt angår distributører af tjenester, der ikke driver elektroniske kommunikationsnet, undlade at lade must carry-forpligtelsen være omfattet af samtlige de betingelser, der fremgår af artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002, selv om disse betingelser i henhold til direktivet påhviler netoperatører? 4) Kan en medlemsstat, der har indført en must carry-forpligtelse for så vidt angår visse radio- eller tv-tjenester på visse net, uden at det udgør en tilsidesættelse af direktivet, pålægge disse tjenester en forpligtelse til at acceptere, at de transmitteres på disse net, herunder på et websted, når den omhandlede tjeneste selv transmitterer sine egne programmer på internettet? 5) Skal betingelsen i artikel 31, stk. 1, i direktiv 2002/22/EF for så vidt angår transmission via internettet, hvorefter det kræves, at et betydeligt antal slutbrugere af sådanne net, der er omfattet af must carry-forpligtelsen, anvender dem som deres primære adgang til radio- og tv-modtagelse, vurderes under hensyn til samtlige de brugere, som ser tv-programmerne via streaming og direkte på internettet, eller alene under hensyn til brugere af det websted, der er omfattet af must carry-forpligtelsen?</p>	Erhvervsstyrelsen Energistyrelsen Kulturministeriet	Dom	13.12.18
C-299/17	<p>VG Media</p> <p>1. Udgør en national forskrift, der udelukkende forbyder kommercielle udbydere af søgemaskiner og kommercielle udbydere af tjenester, der behandler indhold, men ikke andre – heller ikke kommercielle – brugere, at gøre presseprodukter eller dele heraf (undtagen enkelte ord og meget små tekststudier) tilgængelige for almenheden, i henhold til artikel 1, nr. 2) og 5), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20.7.1998) en forskrift, der ikke specifikt tager sigte på de i samme nr. definerede tjenester, og, såfremt dette ikke er tilfældet:</p>	Erhvervsstyrelsen Kulturministeriet	GA	13.12.18

	<p>2. Udgør en national forskrift, der udelukkende forbyder kommercielle udbydere af søgemaskiner og kommercielle udbydere af tjenester, der behandler indhold, men ikke andre – heller ikke kommercielle – brugere, at gøre presseprodukter eller dele heraf (undtagen enkelte ord og meget små tekstuddrag) tilgængelige for almenheden, en teknisk forskrift som omhandlet i artikel 1, nr. 11), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/48/EF af 20.7.1998), dvs. en bindende forskrift, der vedrører levering af en tjeneste.</p>			
C-385/17	<p>Hein</p> <p>1. Skal artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden fortolkes således, at de er til hinder for en national lovbestemt ordning, hvorefter det i kollektive overenskomster kan vedtages, at indtjeningsreduktioner, der indtræffer i beregningsperioden på grund af tvungen nedsat arbejdstid, har indflydelse på beregningen af feriepenge med den følge, at arbejdstageren for varigheden af den årlige mindsteferie på fire uger får mindre i feriepenge – henholdsvis en mindre feriegodtgørelse efter ansættelsens ophør – end han ville have fået, såfremt den gennemsnitlige indtjening, som han ville have haft i beregningsperioden uden sådanne reduktioner, var blevet lagt til grund for beregningen af feriepengene? I bekræftende fald: Hvilken procentsats af arbejdstagerens gennemsnitlige arbejdsindtjening uden reduktioner må en efter den nationale lovgivning tilladt overenskomstmæssig nedsættelse af feriepengene på grund af tvungen nedsat arbejdstid i beregningsperioden højst udgøre, for at det kan antages, at denne nationale ordning fortolkes i overensstemmelse med EU-retten? 2. Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Er det efter det almindelige EU-retlige retssikkerhedsprincip og forbuddet mod tilbagevirkende kraft muligt, at den fortolkning, som Domstolen ved præjudiciel afgørelse i den foreliggende sag vil give af artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, gives en tidsmæssigt begrænset virkning for alle berørte, fordi den øverste nationale domstol forinden har fastslået, at de nationale ved lov og overenskomst fastsatte bestemmelser ikke kan fortolkes i overensstemmelse med EU-retten? Såfremt Domstolen afviser dette, er det foreneligt med EU-retten, hvis de nationale retter på grundlag af national ret anerkender, at arbejdsgiverne som følge af, at de stolede på, at den øverste nationale domstols praksis fortsat ville være gældende, har en beskyttelsesværdig berettiget forventning til denne praksis, eller er det kun Den Europæiske Unions Domstol, der kan fastslå, at der foreligger en sådan beskyttelsesværdig berettiget forventning?</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet</p>	Dom	13.12.18
C-412/17 C-474/17	<p>Touring Tours und Travel (C-412/17)</p> <p>1. Er artikel 67, stk. 2, TEUF, samt artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	13.12.18

	<p>(Schengengrænsekodeks) til hinder for en national ordning i en medlemsstat, som forpligter busselskaber, der kører i rutekørsel over en indre grænse i Schengen-området, til at kontrollere de dokumenter, der tillader passagererne at passere grænsen, før de passerer en indre grænse, for at modvirke, at udlændinge uden pas og opholdstilladelse befordres ind på Forbundsrepublikken Tysklands område? Navnlige: a) Udgør den generelle lovbestemte forpligtelse eller den administrative forpligtelse, der er pålagt konkrete transportvirksomheder til ikke at befordre udlændinge uden det nødvendige pas eller den nødvendige opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikkens område, som kun kan opfyldes af transportvirksomhedernes ved en kontrol af samtlige passagerers grænsepassagepapirer før passagen over den indre grænse, en personkontrol ved de indre grænser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Schengengrænsekodeksens artikel 22, eller kan den sidestilles hermed? b) Skal pålæggelsen af de i det første spørgsmål anførte forpligtelser bedømmes på grundlag af Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra a), selv om transportvirksomhederne ikke udøver nogen »politimæssige beføjelser« i denne bestemmelses forstand og heller ikke har nogen formel beføjelse til at udøve offentlig myndighed ved, at staten har pålagt dem at foretage kontrol? c) Såfremt det første spørgsmål, litra b) besvares bekræftende: Ligger der i den kontrol, som transportvirksomhederne er pålagt, under hensyntagen til kriterierne i Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra a), andet punktum, en ulovlig foranstaltning med tilsvarende virkning som ind- og udrejsekontrol? d) Skal pålæggelsen af de i det første spørgsmål anførte forpligtelser, for så vidt den vedrører busselskaber, der kører i rutekørsel, bedømmes på grundlag af Schengengrænsekodeksens artikel 23, litra b), ifølge hvilken den omstændighed, at der ikke foretages grænsekontrol ved de indre grænser, ikke berører transportvirksomheders beføjelse til at foretage sikkerhedskontrol af personer i havne eller lufthavne? Følger det heraf, at det også uden for havne og lufthavne er ulovligt at foretage kontrol i det første spørgsmåls forstand, hvis den ikke udgør nogen sikkerhedskontrol og ikke også angår personer, der rejser inden for en medlemsstats område? 2. Tillader Schengengrænsekodeksens artikel 22 og 23 nationale ordninger, ifølge hvilke der med henblik på overholdelse af en forpligtelse kan udstedes forbud og trussel om tvangsbøder mod et busselskab, når der som følge af den undladte kontrol også er blevet befordret udlændinge uden pas og opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikken Tysklands område?</p> <p>Sociedad de Transportes (C-474/17)</p> <p>Domstolen oplyser, at begrundelsen er den samme og de præjudicielle spørgsmål er de samme som begrundelsen og de præjudicielle spørgsmål i sag C-412/17, Touring Tours.</p> <p>Sag C-412/17 vedrører: 1. Er artikel 67, stk. 2, TEUF, samt artikel 22 og 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/399 af 9. marts 2016 om en EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) til hinder for en national ordning i en medlemsstat, som forpligter busselskaber, der kører i rutekørsel over en indre grænse i Schengen-området, til at kontrollere de dokumenter, der tillader passagererne at passere grænsen, før de passerer en indre</p>			
--	---	--	--	--

	<p>grænse, for at modvirke, at udlændinge uden pas og opholdstilladelse befordres ind på Forbundsrepublikken Tysklands område? Navnlige: a) Udgør den generelle lovbestemte forpligtelse eller den administrative forpligtelse, der er pålagt konkrete transportvirksomheder til ikke at befordre udlændinge uden det nødvendige pas eller den nødvendige opholdstilladelse ind på Forbundsrepublikkens område, som kun kan opfyldes af transportvirksomhederne ved en kontrol af samtlige passagerers grænsepassagepapirer før passagen over den indre grænse, en personkontrol ved de indre grænser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Schengen-grænsekodeksens artikel 22, eller kan den sidestilles hermed? [...]</p>			
C-492/17	<p>Ritinger m.fl.</p> <p>1) Er den nationale lov for Baden-Württemberg af 18. oktober 2011 vedrørende anvendelsen af statsaftalen vedrørende radio- og tv-bidrag (RdFunkBeitrStVtrBW) af 17. december 2010, senest ændret ved artikel 4 i den nittende statsaftaleændring vedrørende radio- og tv-virksomhed af 3. december 2015 (lov af 23.2.2016, GBl., s. 126, 129) uforenelig med EU-retten, eftersom det bidrag, der i henhold til loven siden 1. januar 2013 ubetinget er blevet opkrævet af enhver voksen, som er bosat i Bundesland Baden-Württemberg, til fordel for radio- og tv-virksomhederne SWR og ZDF, udgør støtte, der er i strid med EU-retten og udelukkende er til fordel for disse offentligretlige radio- og tv-virksomheder i forhold til de private radio og tv-virksomheder? Skal artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at loven om radio- og tv-bidrag kræver Kommissionens godkendelse og i mangel heraf er ugyldig? 2) Skal artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de omfatter den bestemmelse i den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, i henhold til hvilken enhver voksen, der bor i Bundesland Baden-Württemberg, ubetinget opkræves et bidrag, der udelukkende går til myndighedsrelaterede/offentligretlige radio- og tv-virksomheder, eftersom dette bidrag indebærer en støtte, der er i strid med EU-retten, og hvorved der sker teknisk udelukkelse af radio- og tv-virksomheder fra EU-medlemsstater, eftersom bidragene anvendes til at oprette en konkurrerende transmissionsvej (DVB-T2 – Monopol), som det ikke er hensigten, at udenlandske radio- og tv-virksomheder skal kunne anvende? Skal artikel 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de ikke kun omfatter direkte økonomisk støtte, men også andre erhvervsrelevante privilegier (ret til at udstede tvangsfuldbyrdsdokumenter, beføjelse til at handle både som virksomhed og som myndighed, fortrinsstilling ved beregningen af gæld)? 3) Er det foreneligt med ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod begunstigende støtte, når det følger af en national lov for Baden-Württemberg, at en tysk radio- og tv-virksomhed, der er organiseret i offentligretligt regi og udformet som en myndighed, men som samtidig også konkurrerer med private radio- og tv-virksomheder på reklamemarkedet, og som favoriseres i forhold til disse derved, at den ikke som de private konkurrenter behøver at rejse sager mod seerne ved de almindelige domstole med henblik på at få fuldbyrdet sine fordringer, men selv kan skaffe sig et grundlag uden domstolsintervention, som også berettiger til tvangsfuldbyr-</p>	Skatteministeriet	Dom	13.12.18

	<p>delse? 4) Er det foreneligt med artikel 10 EMRK og med artikel [11] i chartret om grundlæggende rettigheder, der begge omhandler informationsfrihed, at en medlemsstat i en national lov i Baden-Württemberg bestemmer, at en tvudbyder, der er udformet som en myndighed, er berettiget til at kræve bidrag af enhver voksen, der er bosat på dens udsendelsesområde, til finansiering af netop denne tv-udbyder, hvorved manglende betaling kan medføre en bøde, uanset om den pågældende råder over et modtagerapparat, eller kun benytter andre, nemlig udenlandske eller andre, private radio- og tv-udbydere? 5) Er den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, særligt §§ 2 og 3 foreneligt med de EU-retlige principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling, når det bidrag, der ubetinget skal betales af alle indbyggere til finansiering af en offentligretlig radio- og tv-virksomhed, bliver mange gange højere pr. hoved for en enlig forælder i forhold til, hvad et medlem af et bofællesskab skal betale? Skal direktiv 2004/113/EF fortolkes således, at også det omtvistede bidrag er omfattet, og at en indirekte diskriminering er tilstrækkelig, når kvinder som følge af de faktiske omstændigheder rammes 90% hårdere? 6) Er den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, særligt §§ 2 og 3 foreneligt med de EU-retlige principper om ligebehandling og forbud mod forskelsbehandling, når det bidrag, der ubetinget skal betales af alle indbyggere til finansiering af en offentligretlig radio- og tv-virksomhed, er dobbelt så stor for personer, der af arbejdsmæssige grunde har en ekstra bolig, i forhold til andre erhvervsaktive? 7) Er den nationale lov »RdFunkBeitrStVtrBW«, særligt §§ 2 og 3, foreneligt med de EU-retlige principper om ligebehandling, forbud mod forskelsbehandling og etableringsfrihed, når det bidrag, der ubetinget skal betales af alle indbyggere til finansiering af en offentligretlig radio- og tvvirksomhed, for personer er udformet således, at en tysker i et tilfælde af ens modtageforhold, umiddelbart før grænsen til en anden EU-medlemsstat, udelukkende skal betale bidrag efter, hvor hans bopæl er beliggende, mens en tysker, der er bosat lige på den anden side af grænsen, ikke skal betale bidrag, og en udenlandsk EU-borger, som af arbejdsmæssige årsager er nødsaget til at bosætte sig umiddelbart på den anden side af en indre EUgrænse, skal betale bidrag, mens en EU-borger umiddelbart før grænsen ikke skal betale bidrag, også selv om ingen af dem er interesseret i at modtage de tyske programmer?</p>			
T-111/15	<p>Ryanair og Airport Marketing Service mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Artikel 1, stk. 2, artikel 2, stk. 4, og artikel 3, 4 og 5 i Europa-Kommissionens afgørelse af 23. juli 2014 vedrørende statsstøtte SA.33963 (2012/C) (ex 2012/NN), som Frankrig har iværksat til fordel for handelskammeret i Angoulême, SNC-Lavalin, Ryanair og Airport Marketing Services, annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsministeriet	Dom	13.12.18
T-558/15	<p>Iran Insurance mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den økonomiske og ikke-</p>	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	Dom	13.12.18

	<p>økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige pålæggelse af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i henhold til følgende ulovlige retsakter fra Rådets: i) Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/ 140/FUSP (1), ii) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 (2), iii) Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (3), iv) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/ 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (4), v) Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (5). — Der tildeles erstatning for et samlet beløb på: i) 84 767,66 GBP, ii) 4 774 187,07 EUR og iii) 1 532 688 USD samt iv) ethvert andet beløb, der måtte blive fastsat under retssagen, til dækning af både den ikke-økonomiske og økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige retsakter. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
T-559/15	<p>Post Bank Iran mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige pålæggelse af restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i henhold til følgende ulovlige retsakter fra Rådet: i) Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/ 140/FUSP (1), ii) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 (2), iii) Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (3), iv) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/ 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (4), v) Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (5). — Der tildeles erstatning for et samlet beløb på 203 695 040 EUR til dækning af både den ikke-økonomiske og økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af Rådets ulovlige retsakter. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Erhvervsstyrelsen Udenrigsministeriet	Dom	13.12.18
T-53/16	<p>Ryanair og Airport Marketing Services mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Artikel 1, 4, 5 og 6 i Kommissionens afgørelse af 23. juli 2014 i statsstøttesag SA.33961 (2012/C) (ex 2012/NN), hvori det blev fastslået, at Ryanair og Airport Marketing Services via et antal aftaler vedrørende Nîmes-Garons lufthavnen havde modtaget ulovlig statsstøtte, som var uforenelig med det indre marked, annulleres. — Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	13.12.18

T-165/16	<p>Ryanair og Airport Marketing Services mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Artikel 1, stk. 4, og artikel 2-4 i Europa-Kommissionens afgørelse (EU) 2016/287 af 15. oktober 2014 i statsstøttesag SA.26500 - 2012/C (ex 2011/NN, ex CP 227/2008) vedrørende støtte ydet af Tyskland til Flugplatz Altenburg-Nobitz GmbH og Ryanair Ltd (EUT 2016 L 59, s. 22), annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Energistyrelsen Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	13.12.18
T-339/16 T-352/16 T-391/16	<p>Ville de Paris mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens forordning (EU) nr. 2016/646 af 20. april 2016 om ændring af forordning (EF) nr. 692/2008 med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 6) annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale et symbolsk beløb på 1 EUR til dækning af det tab, som Ville de Paris har lidt som følge af vedtagelsen af denne forordning. — Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.12.18